

Alf Lindfors

Verksamhetsperiod inom Vattenfall: 1971-2006
Intervjuad: mars 2013

”Om jag hade vetat vilka höjdare jag skulle vidareutbilda hade jag nog varit mycket tveksam till uppdraget. Bland dem fanns flera driftverkmästare som var platschefer och som nästan var som kungar på de orter de kom från. Men jag var ung och körde hårt med dem”

Alf Lindfors

Alf Lindfors var chef för Vattenfalls elproduktion mellan åren 1999 till 2006. Historien börjar när Alf föddes i Uppland, strax utanför Älvkarleby där hans far var skogvaktare. Familjen flyttade sen till Söderfors bruk, ett gammalt vallonbruk och där växte Alf upp och gick i skolan.

– Det hade jag nytta av sen när jag kom till Forsmark, för jag förstod ju brukskulturen, säger Alf.

Det stod tidigt klart att Alf skulle studera teknik och han tog examen på tekniska gymnasiet i Gävle. Sedan blev det KTH med inriktning mot värme och VVS. Under tiden började diskussionerna om att bygga Forsmark och eftersom Alf gärna ville stanna ”hemma” ändrade han sin inriktning och läste reaktorteknologi.

Behövde inte visa betygen

– Jag skyndade på min examen så jag blev klar tidigt. Det blev dags att söka jobb och då hade beslutet att bygga Forsmark tagits och jag ville börja jobba där, så jag ringde Vattenfall på fredagen efter att ha hittat telefonnummer i en platsannons för arbete i Ågesta. På Vattenfall konstaterade man att det var för tidigt att rekrytera personal till Forsmark, berättar Alf. På måndagen ringde det i alla fall från Vattenfall och Alf fick beskedet att han omedelbart kunde börja jobba i Västerås.

– Det kändes lite snopet att ha kämpat för bra betyg och inte blev det någon läkarundersökning eller andra formalia heller – det var bara att börja.

En liten anekdot i sammanhanget är att Ringhals rekryterade många medarbetare vid den här tiden och Alf sökte och fick jobb på Ringhals. Samtidigt hade Vattenfall beslutat att personal vid Ågesta huvudsakligen skulle rekryteras till Forsmark,

så Alf tackade nej till jobbet i Ringhals. Då blev han uppkallad till direktör Egon Malmqvist.

– Det var nog första gången jag var i Råcksta och först fick jag vänta länge innan jag blev insläppt sen kom Egon, eller ”Brum-Brum” som han kallades. Han hälsade inte, stoppade bara pipan och det blev tyst länge, sen sa han ”... och Lindfors vill inte börja i Ringhals?”. Det bekräftade jag och väntade på följdfrågor. Men det kom inga och efter en lång stunds tystnad gick jag ut. Sedan fick jag höra att Egon hade ringt min chef i Västerås och sagt att ”det var en konstig typ den där Lindfors”. Jag tror att han förväntade sig att jag skulle ändra mig när han kallade in mig till Råcksta.

– Min chef i Västerås tyckte att jag skulle försöka få jobb i Forsmark så han ringde till Stig Lindberg och Hans Bartch som då hade fått ansvaret för att bygga Forsmark. Bägge konstaterade då att ”en sån hade de ingen nytta av” vilket jag senare, när jag jobbade i Forsmark, påminde dem om.

Alf fick uppdrag att omskola driftpersonal från vattenkraften i kärnkraftsdrift. Uppdraget fick Alf efter bara fjorton dagars anställning. Den som skulle hålla i utbildningen blev sjuk och de flesta som skulle hjälpa till hoppade av, så Alf fick i stort sett hålla 8 veckors utbildning själv.

– Om jag hade vetat vilka höjdare det var som jag skulle vidareutbilda hade jag nog varit mycket tveksam till uppdraget. Bland dem som utbildades fanns flera driftverkmästare som var platschefer och som nästan var som kungar på de orter de kom från. Men jag var ung och körde hårt med dem i bl a värme- och reaktorteknik.

1975 var det sen dags att börja i Forsmark som driftassistent på Forsmark 1. Då hade Alf bildat familj och flyttade från

Stockholm: först till Öregrund och sen Östhammar där de fortfarande bor.

Samarbetade med Ringhals

Alf och andra Forsmarkare fanns var tredje vecka i Ringhals för utbildning. Forsmark fick också anställa nya medarbetare i för tid så att de kunde följa med driftsättningen av Ringhals 1. Nu drog den ut på tiden men de tolv som följde driftsättningen fick en bra grund att stå på.

– Under den här tiden skedde mycket utbildning gemensamt mellan Ringhals och Forsmark på Ringhals. Sen kom beslutet om folkomröstning och mycket energi gick åt att konservera och vårda en stillastående anläggning.

Alf blev senare chef för Forsmark 1, därefter Forsmark 2, han kom sen till Forsmark 3 som provdriftledare och där blev Alf sedermera produktionschef. En period var Alf också biträdande kraftverkschef och det var innan han hade blivit avdelningschef vilket säger en del om statusen på biträdande kraftverkschef.

***”1988 blev Alf kraftverkschef. Det var inte helt smärtfritt eftersom dåvarande generaldirektören inte ville ha en Forsmarkare på den posten. Dåvarande Lars Gustavsson vann dock den striden. 1992 blev Alf VD då Forsmarkentreprenaden gick över till Forsmark AB.*”**

1988 blev Alf kraftverkschef. Det var inte helt smärtfritt eftersom dåvarande generaldirektören inte ville ha en Forsmarkare på den posten. Dåvarande Lars Gustavsson vann dock den striden. 1992 blev Alf VD då Forsmarkentreprenaden gick över till Forsmark AB.

1996 var det sen dags att återigen röra på sig. Alf blev då personaldirektör i Vattenfall.

– Eller, egentligen direktör i Vattenfall med personalfrågor som arbetsfält. Detta därför att facket inte accepterade en ”produktionsman” på den posten.

Anledningen att det blev personalfrågor var två. Alf kunde inte bli chef för produktionen direkt eftersom ledningen inte accepterade att en Forsmarkare eller Ringhalsare blev chef där. Det förestod stora neddragningar i Vattenkraften och Carl-Erik Nyquist ville ha en personaldirektör med erfarenhet från verksamheten.

– Det var mycket lärorikt och intressant, men jobbigt med neddragningarna. Bland annat krävde facket att både jag och Carl-Erik skulle avgå. Man kan förstå reaktionerna eftersom det rörde sig om att dra ner med 1000 personer. Men vi klarade oss bägge.

- Jag har fått frågan om det inte var väldigt annorlunda med personalfrågorna men min uppfattning är att det var väldigt lika frågeställningar. Det handlade mycket om ledarfrågor och att ta hand om personalen och det kände jag ju till sedan tidigare.

1999 var det sen dags att ta över elproduktion och bli styrelseordförande i Ringhals och Forsmark bland annat.

2006 gick Alf i pension men fortsatte att jobba på olika uppdrag åt Vattenfall. Alfs fru Ingrid är fritidspedagog och har jobbat i Östhammar hela tiden och de bor fortfarande kvar. De har två vuxna barn, en dotter som är civilingenjör och jobbar på Vattenfall och en son som är sjuksköterska i Linköping.

Foto: Annika Örnberg